

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **J. N.,** zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,** se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2018, č. j. 22 A 74/2016 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Vizovice, odbor přestupkový a správní (dále jen „správní orgán I. stupně“) výrokem I. rozhodnutí ze dne 14. 3. 2016, č. j. MUVIZ 4845/2016, shledal žalobce vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se z nedbalosti dopustil porušením § 10 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 23. 9. 2015 v 14:48 hodin ve Slušovicích na ulici Školní č. p. 397 nebyl při řízení motorového vozidla připoután bezpečnostním pásem, tj. v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až j) § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu, nesplnil nebo porušil povinnost stanovenou v hlavě II téhož zákona. Výrokem II. byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Přestupku se z nedbalosti dopustil porušením ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona tím, že dne 12. 10. 2015 v 14:58 hodin v obci Vizovice, ulice Zlínská u domu č. p. 367 ve směru jízdy na Zlín,

při řízení vozidla tov. zn. Fiat Ducato 250, reg. zn. X, držel v levé ruce mobilní telefon tmavé barvy, do kterého hovořil. Za spáchání přestupků byla žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích"), a v souladu s ustanovením § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 9. 2016, č. j. KUZL-28662/2016, v souladu s § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád") zrušil výrok I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně (dále též „prvostupňové rozhodnutí") a řízení o tomto přestupku zastavil, dále v souladu s ustanovením § 90 odst. 5 správního řádu ve zbytku odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný dospěl k závěru o chybné právní kvalifikaci skutku ve výroku I., neboť povinnost být za jízdy připoután bezpečnostním pásem upravuje § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, nikoliv § 10 téhož zákona, jak bylo mylně uvedeno ve výroku. Zároveň shledal důvodnou námitku, podle které měl správní orgán I. stupně vyslechnout údajnou spolujezdkyni, ačkoliv v úředním záznamu nebyl žádný spolujezdec identifikován, zvlášť když úřední záznam neobsahuje údaj o počtu členů osádky vozidla. Ve zbytku žalobcovo odvolání zamítl, neboť shledal, že je skutkový stav dostatečně zjištěn.

II.

[3] Žalobce podal proti potvrzujícímu výroku rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud") zamítl výše označeným rozsudkem ze dne 26. 4. 2018.

[4] Podle krajského soudu správní orgán I. stupně i žalovaný velmi obsáhle odůvodnili, proč neprovedli navržené důkazy rekonstrukcí a ohledáním iPadu 1 (který měl mít žalobce podle svého tvrzení v ruce a který měli policisté zaměnit za mobilní telefon). V posuzovaném případě správní orgán I. stupně svým povinnostem ve smyslu zásady materiální pravdy dostál, když při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku a oznámení přestupku, ale provedl řádné dokazování svědeckými výpověďmi zasahujících policistů. Zároveň obranu, že držel v ruce pouze iPad, žalobce uplatnil až v rámci vyjádření se k podkladům pro vydání prvostupňového rozhodnutí, což snížilo důvěryhodnost tohoto tvrzení.

[5] Jde-li o výhrady žalobce k nepoužitelnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů z důvodu jejich nedostatečné přesvědčivosti, krajský soud je neshledal opodstatněnými a jakkoli podloženými. Výpovědi policistů byly vzájemně souladné, nevykazovaly žádné logické rozpory či nejasnosti a představovaly jedinou možnost, jak prokázat žalobcův přestupek, neboť nedošlo k pořízení videozáznamu či fotografickému zachycení přestupku a rovněž nejsou doloženi žádní další svědci, kteří by byli spáchání přestupku přítomni. Zároveň je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědí policistů, neboť tito zpravidla nemají (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonávají pouze svoji služební povinnost. Krajský soud tedy neměl pochyb o tom, že žalobce držel při jízdě v levé ruce mobilní telefon, se kterým při jízdě telefonoval.

pokračování

[6] Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu se zásadou procesní ekonomie, neboť nařídil celkem sedm ústních jednání a nevyhověl jeho žádosti, aby se výslech čtyř předvolávaných svědků provedl na jednom ústním jednání, což mu znemožnilo účast na všech jednáních. Ani s touto žalobní námitkou se však krajský soud neztotožnil. Zmocněnkyně žalobce se sice zúčastnila fakticky pouze tří ústních jednání, nicméně je třeba zdůraznit, že institut zastoupení obecným zmocněncem je určen k zefektivnění správního řízení a volba zástupce je čistě odpovědností účastníka řízení. Nechal-li se žalobce zastupovat zvolenou zmocněnkyní, u které věděl, že bydlí a studuje v Brně, musel být současně srozuměn s možnými negativními následky, které jeho rozhodnutí může mít. Žalobce nadto nijak netvrdil, jak konkrétně neúčast jeho zmocněnkyně na výsleších některých zasahujících policistů zasáhla do jeho práv.

[7] Krajský soud dále nepřisvědčil ani žalobní námitce, podle které správní orgány neprokázaly žalobcovo zavinění sporného přestupku z vědomé nedbalosti a ani se s jeho námitkou dostatečně nevypořádaly. Uvedl, že z hlediska zavinění postačí, dopustil-li se řidič takového jednání alespoň z nevědomé nedbalosti, přičemž otázkou zavinění se podrobně oba správní orgány zabývaly. I dle jeho názoru spáchal žalobce uvedený přestupek z vědomé nedbalosti, neboť mu muselo být známo, že řízením s telefonním přístrojem v ruce může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že jej neporuší ani neohrozí, resp. že při této činnosti nebude spatřen hlídkou policie.

[8] K žalobcem namítanému porušení zákazu *reformationis in peius* krajský soud poznamenal, že v případě ukládání trestu za více přestupků téhož pachatele projednávaných ve společném řízení se postupovalo podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, dle kterého se za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný. V posuzovaném případě přitom bylo možné za oba společně projednávané přestupky v souladu s ustanovením § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložit pokutu ve stejné výši, tj. v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč, a tudíž nebylo možné jeden z přestupků označit za nejpřísněji postižitelný. Uložená pokuta ve výši 2 000 Kč proto splňuje všechny zákonné požadavky, neboť její absolutní výše po rozhodnutí žalovaného v posuzovaném případě nepřevýšila částku uloženou prvostupňovým rozhodnutím, tudíž ani nemohlo dojít k porušení zákazu změny v neprospěch.

[9] Krajský soud rovněž neshledal, že byl ze strany správních orgánů porušen zákaz dvojího přičítání, neboť jejich obecnou úvahu, že řidič manipulující při řízení vozidla s mobilním telefonem či s jiným hovorovým nebo záznamovým zařízením se nemůže dostatečně věnovat řízení vozidla a situaci v provozu, nelze označit za posuzování společenské škodlivosti přestupku.

[10] Závěrem krajský soud uvedl, že se nelze ani ztotožnit s námitkou, podle které správní orgány nepřípadně přihlížely k evidenční kartě řidiče, resp. k přestupkům, jež jsou již zahlazeny. Správní orgány k předcházejícímu páchání shodných přestupků přihlížely právě pouze při hodnocení osoby žalobce, přičemž tato skutečnost nebyla správními orgány posuzována jako přitěžující okolnost. Z jeho přestupkové minulosti dovodily, že má k respektování pravidel silničního provozu zcela benevolentní a rozvolněný přístup. V takovém postupu pak nelze shledat žádné pochybení.

III.

[11] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[12] Nejprve stěžovatel namítal, že došlo k porušení zákazu *reformationis in peius*, když byl výrokem rozhodnutí správního orgánu I. stupně uznán vinným ze spáchání dvou přestupků, za něž mu byla uložena pokuta 2 000 Kč, která byla následně i přes zastavení řízení o jednom z přestupků potvrzena žalovaným a zůstala tedy ve stejné výši. Takový postup pokládá stěžovatel za chybný, neboť je zřejmé, že výše pokuty za dva spáchané přestupky nemůže být stejná jako výše pokuty stanovená pouze za jeden přestupek.

[13] Stěžovatel dále uvedl, že po celou dobu řízení vozidla nedržel v ruce záznamové zařízení, ale iPad, ze kterého si pouštěl hudbu. Policisté podle jeho názoru nemohli rozeznat, o jaký přístroj se jedná, a jejich výpověď tak postrádá hodnověrnost. Stěžovatel zároveň nesouhlasil s tím, že by rekonstrukce neměla významnou vypovídací hodnotu, neboť mohla prokázat, že policisté nemohli vidět to, co tvrdí, že viděli. Nelze stěžovateli přičítat k tíži, že s tvrzením, že při řízení držel pouze iPad, přišel až později - k přestupku se vyjádřil ve chvíli, kdy k tomu dostal v rámci řízení prostor, a bylo by zcela absurdní po něm požadovat, aby se k věci vyjadřoval někde uprostřed silnice, na kapotě vozu a bez konzultace s právníkem.

[14] Dále stěžovatel zpochybnil závěry krajského soudu a správních orgánů týkající se zavinění. Podle jeho názoru se krajský soud ani správní orgány nezabývaly tím, zda spoléhal na to, že zákonem chráněný zájem neporuší, bez přiměřených důvodů. Slovní spojení „bez přiměřených důvodů“ je neurčitým pojmem a správní orgány ani krajský soud žádné takové skutečnosti nezjišťovaly. Z uvedeného důvodu nemohly dospět k závěru o zavinění z vědomé nedbalosti.

[15] Správní orgány zároveň pochybily i při určení pokuty, neboť řádně neodůvodnily její výši a zároveň se dopustily dvojího přičítání, neboť v rámci úvah o závažnosti údajného přestupku uvažovaly o typové škodlivosti přestupku, která je však již znakem skutkové podstaty.

[16] Závěrem stěžovatel uvedl, že správní orgány porušily zásadu procesní ekonomie, když neprovedly veškeré důkazy na jediném jednání. Podle jeho názoru je postup správního orgánu I. stupně a názor krajského soudu skandální, neboť po něm nelze požadovat, aby si bral kvůli správnímu řízení šestkrát den volna, aby se mohl jednání zúčastnit. Tímto postupem tak stěžovateli zabránil zúčastnit se jednání a efektivně se bránit.

IV.

[17] Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[18] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Jelikož kasační námitky kopírují námitky obsažené v žalobě a Nejvyšší správní soud se ztotožnil s jejich obsáhlým a detailním vypořádáním provedeným krajským soudem, odkazuje v dalším rovněž na obsah odůvodnění napadeného rozsudku.

[21] Stěžovatel nejprve namítal porušení zákazu *reformationis in peius*, tedy změny k horšímu. Podle něj byla tato zásada porušena žalovaným, který sice řízení o jednom z přestupků zastavil, výši pokuty, kterou správní orgán I. stupně určil za oba přestupky, však nesnížil.

[22] Podle § 12 odst. 1 tehdy účinného zákona o přestupcích platilo, že se při určení druhu sankce a její výměry přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.

[23] Podle § 12 odst. 2 věty první zákona o přestupcích se za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný.

[24] Podle § 82 zákona o přestupcích odvolací správní orgán nemohl změnit uloženou sankci v neprospěch obviněného z přestupku.

[25] Podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).

[26] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, č. j. 1 As 75/2012 - 76, publ. pod č. 2728/2013 Sb. NSS, vyplývá, že stěžejní pro posouzení, zda došlo ke změně k horšímu, je absolutní výše ukládané pokuty, jež nemůže převýšit částku uloženou správním orgánem I. stupně. Jak správně zhodnotil krajský soud, v posuzované věci nebylo možné jeden z přestupků označit za přísněji postižitelný, neboť za oba společně projednávané přestupky mohla být v souladu s § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve stejné výši, tj. v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Správní orgány postupovaly správně, když podle § 12 zákona o přestupcích určily stěžovateli pokutu v uvedeném rozmezí. Výše pokuty stanovená v rámci správního uvážení i s ohledem na osobu stěžovatele a jeho dřívější přestupky, která byla navíc zvolena ve středu vymezeného rozmezí, tak ani po rozhodnutí žalovaného není v rozporu se zásadou zákazu změny k horšímu, jak se snaží prokázat stěžovatel. Její výše určená za oba přestupky může být stejná i po rozhodnutí žalovaného, neboť se stále pohybuje ve vymezeném rozmezí a nedošlo k jejímu zvýšení. Nelze tedy tvrdit, že došlo ve stěžovatelově případě ke změně k horšímu, když výše pokuty zůstala i po rozhodnutí žalovaného stejná, tedy 2 000 Kč.

[27] Stěžovatel dále zpochybňoval skutkový stav, neboť podle svého tvrzení nedržel v ruce při řízení vozidla mobilní telefon, ale iPad, tedy podle jeho názoru nezáznamové zařízení. Ve shodě s krajským soudem však i zdejší soud dospěl k závěru o značné nedůvěryhodnosti této stěžovatelovy obrany.

[28] Předně je třeba přihlédnout k úřednímu záznamu z místa přestupku, podle kterého stěžovatel *„držel v levé ruce mobilní telefon tmavé barvy, se kterým při jízdě telefonoval“*, přičemž tuto skutečnost potvrdili zasahující policisté i v průběhu svědeckých výpovědí. I s ohledem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 - 42, by se jevilo naprosto přirozené, kdyby stěžovatel uvedenou obranu uplatnil již při silniční kontrole vůči zasahujícímu policistovi. Stěžovatel však sdělení policisty, že je podezřelý ze spáchání přestupku tím, že za jízdy držel v levé ruce telefonní přístroj, na místě nijak konkrétně nezpochybňoval a nepožadoval jeho úpravu, toliko si přečetl oznámení přestupku, nepodepsal ho a odmítl zaplatit blokovou pokutu.

[29] Zároveň by posuzování, jaké zařízení za jízdy stěžovatel v ruce držel, nebylo v soudním řízení s ohledem na časový odstup účelné. Jednání stěžovatele a výsledky provedeného dokazování u správního orgánu I. stupně svědčí o správnosti správních rozhodnutí i rozsudku krajského soudu (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 8 As 232/2016 - 39). Podle rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 - 42, lze policistu obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. V posuzované věci z ničeho neplyne, že by bylo možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policistů v pozici svědků, a zdejší soud se tedy ztotožňuje s názorem krajského soudu i správních orgánů, že stěžovatel držel v ruce mobilní telefon.

[30] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v otázce nedostatečně odůvodněného závěru o zavinění. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní.

[31] Nejvyšší správní soud uvádí, že zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007 - 53, publ. pod č. 1529/2008 Sb. NSS). Druh zavinění pachatele se určuje za pomoci tzv. složky *vědomostní* (zda a jak pachatel ví) a složky *vůle* (zda a jak pachatel chce). Zatímco složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné. Nedbalost může být vědomá nebo nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý (§ 4 zákona o přestupcích).

[32] V posuzovaném případě se stěžovatel domnívá, že přestupek nespáchal z vědomé nedbalosti, ale z nedbalosti nevědomé. Pro zavinění formou nevědomé nedbalosti musí být naplněny kumulativně dva znaky. Prvním z nich je, že pachatel přestupku *nevěděl*, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tom vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům *vědět měl* a *mohl* [§ 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích].

[33] I dle názoru Nejvyššího správního soudu spáchal žalobce uvedený přestupek z vědomé nedbalosti, neboť mu muselo být známo, že řízením s telefonním přístrojem v ruce může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že jej neporuší ani neohrozí, resp. že při této činnosti nebude spatřen hlídkou policie. Pokud se jedná o existenci „přiměřených důvodů“, pak jestliže takové důvody nevyplynuly z průběhu dokazování, povinnost tvrdit a prokázat, že zde existovaly, stíhá obviněného

z přestupku. Stěžovatel však existenci takových důvodů nijak blíže nespecifikoval, a proto se jimi nemusely zabývat ani správní orgány ve svých rozhodnutích.

[34] Ani námitce, že správní orgány pochybily při určení pokuty, neboť řádně neodůvodnily její výši, nelze přisvědčit. Správní orgán I. stupně se výší pokuty zabýval na straně 6 svého rozhodnutí, žalovaný pak na stránkách 10 - 11 svého rozhodnutí. Jejich závěry, se kterými se ztotožnil krajský soud, přejímá i zdejší soud. Pokuta, která byla s ohledem na osobu stěžovatele a dřívější přestupková řízení určena ve středu zákonem vymezeného rozhraní, nevybočuje z pravidel správního uvážení.

[35] Zároveň nelze souhlasit se stěžovatelovým názorem, že došlo ke dvojímu přičítání. Jak Nejvyšší správní soud vyložil ve své konstantní judikatuře, zásadu zákazu dvojího přičítání je třeba chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlédnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 114/2011 - 105, publ. pod č. 2747/2013 Sb. NSS, ze dne 17. 3. 2010, č. j. 4 Ads 66/2009 - 101, či ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 As 22/2009 - 84).

[36] Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

[37] I Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně (resp. žalovaný) neprovedl stěžovatelem kritizovanou úvahu, která by svědčila o zakázaném dvojím přičítání. Pouze uvedl, že řidič manipulující při řízení vozidla s mobilním telefonem či s jiným hovorovým nebo záznamovým zařízením se nemůže dostatečně věnovat řízení vozidla a situaci v provozu, čímž se zvyšuje riziko nehodovosti či jiného negativního následku se ztrátami na majetku či zdraví ostatních účastníků silničního provozu. Takovou úvahu lze vyhodnotit jako obecné hodnocení závažnosti přestupku v souladu s § 12 zákona o přestupcích, nikoliv jako okolnost, která je zákonným znakem deliktu. Zákonným znakem projednávaného přestupku je pouhé držení telefonního nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení při jízdě vozidlem, přičemž však mohou nastat různé situace, které závažnost přestupku zvyšují či snižují a které následně správní orgán zohlední při určování výše pokuty. Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 - 23, není správný, neboť se jednalo o obsahově odlišnou situaci, kdy správní orgán považoval za přitěžující okolnost, že řidič překročil povolenou rychlost v obci, byť se jednalo o součást zákonné skutkové podstaty.

[38] Poslední námitkou stěžovatel brojil proti četnosti ústních jednání u správního orgánu I. stupně a proti jeho chybnému postupu, neboť měl podle jeho názoru výslechy svědků provést v rámci jediného jednání. Domnívá se, že takovým postupem došlo k porušení jeho možnosti se efektivně bránit. I v této námitce se zdejší soud ztotožňuje s názorem krajského soudu, že k žádnému pochybení nedošlo.

[39] Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce si zvolil zmocněnkyni, L. K., která byla informována o tom, v jakých termínech proběhnou výslechy zasahujících policistů, ale následně se zúčastnila pouze tří ze šesti ústních jednání. V první řadě je třeba konstatovat, že smyslem a účelem institutu obecného zmocněnce je v zásadě pomoci účastníkovi řízení v lepším hájení jeho práv a v zefektivnění řízení např. v podobě zprostředkování písemné komunikace se soudem či v osobní účasti zmocněnce při nařízeném ústním jednání, jehož se účastník řízení nemůže osobně zúčastnit, nebo jiné obdobné pomoci (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011 - 81, publ. pod č. 2452/2012 Sb. NSS). Správní orgán I. stupně se zmocněnkyní komunikoval, přičemž skutečnost, že se z důvodu svého studia a pobývání v Brně nemohla dostavit na každé z nařízených jednání, je následkem stěžovatelova výběru. Stěžovatel ani nijak netvrdil, jak konkrétně neúčast jeho zmocněnkyně na výsleších některých zasahujících policistů zasáhla do jeho práv, navíc je třeba zohlednit, že se nedostavil ani na první ústní jednání, přestože byl o jeho konání informován. Správní orgán I. stupně vyslechl ke dvěma stěžovatelovým přestupkům čtyři svědky a termíny jednání určil podle jejich služeb. Kvůli pracovní neschopnosti jednoho ze svědků muselo být nařízeno další jednání původně neplánované. Postup správního orgánu I. stupně tedy nevykazuje žádné stopy libovůle, naopak byl zjevně veden snahou o dosažení procesní ekonomie, když spojil řízení o obou přestupcích do jednoho řízení. Ani Nejvyšší správní soud tedy v postupu správního orgánu I. stupně neshledal žádné pochybení, které by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí.

[40] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[41] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu